

Sygn. akt II AKa 318/21	Lublin, dnia 31 maja 2022 roku
-------------------------	--------------------------------

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski
Sędziowie:	SA Wojciech Zaręba SO del. do SA Anna Grodzicka (sprawozdawca)
Protokolant	st. sekretarz sądowy Anna Kijak

przy udziale prokuratora Tomasza Stelmasiaka

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2022 roku

sprawy **M. R.**, córki M. i I. z domu P., urodzonej (...) w L.

oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. 2019.852) w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 września 2021 roku, sygn. akt IV K 211/20

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonej M. R. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 318/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 września 2021 r., sygn. akt IV K 211/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy i jego pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Apelacja wywiedziona przez prokuratora</u></p> <p>1. Obraza przepisów prawa karnego procesowego, mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art., 92 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. polegająca na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, dokonaniu niewłaściwej oceny przeprowadzonych dowodów, zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, wybiórczej ocenie dowodów dokonanej z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do wysnucia sprzecznych z logiką wniosków, a ostatecznie uniewinnienia M. R. od zarzutu brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu I zakwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k.;</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż M. R. nie brała udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (czyn I), co doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia w sytuacji, gdy właściwa analiza zebranego materiału dowodowego i wyciągnięte na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

jego podstawie logiczne wnioski stanowiły niepodważalną podstawę do uznania, że swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., a tym samym, że w ramach działalności w zorganizowanej grupie przestępczej popełniła II zarzucany jej czyn;

3. Obraza przepisów prawa karnego materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej, a mianowicie art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 4 pkt 16 cyt. ustawy poprzez błędne przyjęcie, że „produkty lecznicze” – wyszczególnione w opisie czynu II wyroku przypisanego oskarżonej, a służące do wytwarzania substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy – zaliczane są do grupy pojęcia „substancja sklasyfikowana” o jakiej mowa w art. 2 pkt a) Rozporządzenia 273/2004 Parlamentu Europejskiego z 11 lutego 2004 r., a przez to wyrażenie błędnego poglądu, iż wraz z zawartą w nich pseudoefedryną zaliczone zostały zgodnie z art. 4 pkt 16 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii do pojęcia „prekursor”, a tym samym, że działanie oskarżonej wypełniało znamiona przepisu art. 61 cyt. ustawy, gdy w rzeczywistości zachowaniem swoim oskarżona M. R. wypełniła znamiona przestępstwa z art. 53 ust. 2 cyt. ustawy, **poprzez współdziałanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w wytwarzaniu znacznych ilości substancji psychotropowej z udostępnianych przez nią produktów leczniczych;**

4. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na

treść wyroku, polegający na wyrażeniu błędnego stanowiska w zakresie czynu II, że oskarżona M. R. wprowadziła do obrotu prekursor w postaci pseudoefedryny w celu wytworzenia substancji psychotropowej (metamfetaminy), podczas gdy właściwa analiza zebranego materiału dowodowego pozwalała na przyjęcie, iż w ramach uzgodnionego podziału ról wynikającego z udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oskarżona współdziałała w wytworzeniu metamfetaminy o masie co najmniej 21,17 kg zgodnie z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

5. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, polegający na wyrażeniu błędnego stanowiska w zakresie czynu II, że oskarżona M. R. nie uczyniła sobie z działalności przestępczej stałego źródła dochodu mimo współdziałania w wytwarzaniu metamfetaminy o masie co najmniej 21,17 kg przez okres od 31 stycznia 2017 r. do 5 września 2018 r.;

6. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, polegający na wyrażeniu błędnego stanowiska w zakresie czynu II, iż osiągnięta przez oskarżoną korzyść majątkowa wyniosła 29 688, 56 zł w sytuacji, gdy właściwa analiza zebranego materiału dowodowego i wyciągnięte na jej podstawie logiczne wnioski stanowiły niepodważalną podstawę do uznania, że wysokość osiągniętej korzyści majątkowej wynosiła nie mniej niż 629 090 zł;

7. Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec M. R.

	<p>kary pozbawienia wolności za czyn II w rozmiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, składających się na stopień szkodliwości społecznej czynu popełnionego przez oskarżoną oraz materiału dowodowego zebranego w sprawie powoduje, że wymierzenie sankcji w tej wysokości pozbawione było waloru celowościowego, zarówno w zakresie społecznego oddziaływania, jak i prewencji indywidualnej wobec oskarżonej.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty podniesione w apelacji prokuratora okazały się zasadne, co – przy uwzględnieniu reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k. - musiało doprowadzić do uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie. Argumentacja Sądu pierwszej instancji prowadząca do uniewinnienia oskarżonej M. R. od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (czyn z pkt I) nie może się ostać, co - w oczywisty sposób - rzutuje na prawidłowość rozstrzygnięcia o skazaniu oskarżonej za czyn przypisany w pkt II.1. wyroku wyczerpujący dyspozycję art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p> <p>Trafnie wskazuje prokurator, że Sąd Okręgowy dopuścił się istotnej,</p>		

a zatem bez wątpienia mogącej rzutować na treść zaskarżonego orzeczenia, obrazy przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Sąd I instancji - wbrew dyrektywom określonym w tych przepisach - oparł rozstrzygnięcie na niepełnej podstawie dowodowej, a nadto nie uwzględnił w toku wyrokowania wszystkich okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia, wynikających z wyjaśnień oskarżonej M. R. oraz zeznań świadków, którym oskarżona udostępniała produkty lecznicze zawierające w składzie pseudoefedrynę. Uznać należy, że ocena zebranego materiału dowodowego, w tym kluczowych dla odpowiedzialności oskarżonej, zeznań świadków V. R., O. P., M. L., Y. L., Y. S., S. D., V. T., R. M. oraz K. P. (załącznik nr II) była wadliwa, gdyż została przeprowadzona wbrew regułom określonym w art. 7 k.p.k. Sąd pierwszej instancji oceniając te dowody nie uwzględnił wynikających z nich okoliczności przemawiających za ustaleniem, że oskarżona miała świadomość współdziałania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w wytwarzaniu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy z udostępnianych przez nią produktów leczniczych. W takiej zaś sytuacji nie mogą być uznane za prawidłowe - jako co najmniej przedwczesne - będące jej wynikiem poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne.

Jak wynika z analizy uzasadnienia wyroku podstawą orzeczenia uniewinniającego było ustalenie, że w toku procesu nie wykazano, aby oskarżona miała świadomość istnienia grupy przestępczej (k. 1871). Prezentując takie stanowisko

Sąd Okręgowy wskazał, że oskarżona przyznała się do zarzutu udziału w grupie przestępczej, jednakże „samo przyznanie nie świadczy, iż w takiej grupie uczestniczyła” (k. 1871). O ile – co do zasady – można się zgodzić się z tezą, że o popełnieniu przestępstwa nie świadczy formalne przyznanie się oskarżonego do czynu, o tyle może ono stanowić punkt odniesienia przy ocenie zasadności zarzutu. W niniejszej sprawie przyznanie się oskarżonej do zarzucanego czynu posiadało określony walor dowodowy. Przyznanie to było połączone z obszernymi wyjaśnieniami, w których oskarżona przytoczyła okoliczności nawiązania współpracy z obywatelami Ukrainy, którzy byli zainteresowani nabywaniem produktów leczniczych zawierających w składzie pseudoefedrynę (k. 1531-1532, 1550-1551, 1600-1604, 1660-1661, 1780v-1782). Z analizy wyjaśnień M. R. wynika, że w okresie zarzutu utrzymywała stały kontakt z tymi osobami, przyjmowała oraz realizowała zamówienia organizując dostawy określonych leków zawierających pseudoefedrynę, które były odbierane w prowadzonej przez nią aptece po uprzednim telefonicznym lub osobistym uzgodnieniu. Sposób działania był skoordynowany, co wynika zarówno z wyjaśnień oskarżonej, jak też relacji świadków V. R., M. L., Y. L., Y. S., S. D., V. T., R. M. oraz K. P. oraz materiałów uzyskanych w trakcie kontroli operacyjnej. Z dowodów tych wynika akceptacja celów oraz trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, jak również fakt, że w trakcie tej współpracy oskarżona pozostawała z tymi osobami w regularnym kontakcie. W żadnym momencie oskarżona nie przejawiała

woli zerwania współpracy. Istniała zatem podstawa dowodowa do tego rodzaju ustaleń, skoro wyjaśnienia oskarżonej przyznającej się do popełnienia zarzucanego jej czynu korelowały z zeznaniami świadków. Kwestionując walor dowodowy przyznania Sąd I instancji nie przedstawił przekonującej argumentacji dla uzasadnienia zajętego stanowiska. Wyjaśniając zaś podstawę prawną wyroku Sąd Okręgowy stwierdził: „M. R. przyznała się do zarzutu udziału w grupie przestępczej, jednakże samo to przyznanie nie świadczy, iż w takiej grupie ona uczestniczyła” (...). Rola M. R. polegała wyłącznie na sprzecznej z prawem sprzedaży leków, co czyniła z chęci zysku (...). Nie przeszkadzało jej to, że leki służą do produkcji narkotyku. Kierowała się chęcią zysku dla siebie a nie dla grupy. Nie miała ustalonego przez innych członków i przydzielonego przez nich zakresu działania. Nie podlegała nikomu i nikt nie decydował o tym, co ona ma robić (...) To co robiła wynikało z charakteru prowadzonej działalności gospodarczej” (uzasadnienie - k. 1871-1871v). W dalszej części uzasadnienia Sąd stwierdza: „Powtórzyć należy, iż stanowiła ona (tj. oskarżona) źródło zaopatrzenia w leki zawierające pseudoefedrynę, ale nie była członkiem grupy zajmującej się wytwarzaniem substancji psychotropowej (k. 1871). Tego rodzaju spostrzeżenia w istocie przeczą poczynionym w sprawie ustaleniom. Stanowisko Sądu pierwszej instancji musi zatem zostać poddane krytycznej ocenie.

Sąd meriti pominął fakt, że oskarżona w toku wyjaśnień stwierdziła: „Podsumowując, ja miałam świadomość, że te

tabletki idą do nielegalnego źródła i z nich będzie można zrobić narkotyki” (wyjaśnienia – k. 1550). Sąd I instancji nie przeanalizował wszechstronnie wyjaśnień oskarżonej bagatelizując walor dowodowy przyznania. Trafnie zatem wywodzi prokurator, że pominięcie tej okoliczności wynikającej z materiału dowodowego stanowi istotne naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Dostrzec należy, że w uzasadnieniu wyroku w części związanej z ustaleniem faktów Sąd Okręgowy wskazał, że oskarżona wyraziła zgodę i podjęła współpracę z obywatelami Ukrainy, którzy byli zainteresowani zakupem leków zawierających pseudoefedrynę, mając świadomość, że środek ten służy do wytwarzania narkotyków. Mimo to sprzedawała w dużych ilościach leki zawierające w swym składzie pseudoefedrynę (k. 1866v). Przytoczone ustalenia, wynikające również z analizy zeznań świadków V. R., O. P., M. L., Y. L., Y. S., S. D., V. T., R. M. oraz K. P. (załącznik nr II), dają podstawę do oceny zachowania oskarżonej na gruncie art. 258 § 1 k.k. W tym stanie rzeczy argumentacja Sądu pierwszej instancji prowadząca do uniewinnienia nie może się ostać.

Nie budzi wątpliwości, że popełnienie przestępstwa z innymi osobami nie jest tożsame z popełnieniem go w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i przynależnością do niej. Rzecz jednak w tym, że stopień zorganizowania grupy, o jakiej mowa w art. 258 k.k. może być luźny, a role osób do niej należących mogą też być bardzo różne. Do przypisania udziału w

zorganizowanej grupie przestępczej nie jest niezbędna znajomość szczegółów organizacyjnych grupy, mechanizmów jej funkcjonowania, znajomość jej członków (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 sierpnia 2017 r., II AKa 232/17, Legalis). W pojęciu zorganizowania tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej – choćby z niskim stopniem zorganizowania – to także trwałość, istniejące więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, skoordynowany sposób działania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 czerwca 2020 r., II AKa 30/20, Legalis). Dla przypisania sprawcy odpowiedzialności za działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie jest konieczna szczegółowa znajomość nie tylko członków grupy, ale i podziału ról. Przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. może być popełnione także z zamiarem ewentualnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 czerwca 2020 r., II AKa 4/20, Legalis).

Rację ma również prokurator wskazując, że charakter podejmowanych działań może świadczyć o tym, że oskarżona współdziałała w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w wytwarzaniu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy. Udostępniała bowiem obywatelom Ukrainy produkty lecznicze zawierające w składzie prekursor w postaci pseudoefedryny w znacznych ilościach przez dłuższy okres czasu. Uwzględniając posiadane przez nią kwalifikacje

zawodowe (mgr farmacji) oraz fakt prowadzenia apteki nie można zasadnie przyjąć, aby oskarżona nie miała świadomości, iż środek ten może zostać wykorzystany do produkcji narkotyków. Przeciwnie, z analizy wyjaśnień oskarżonej wprost wynika, że miała ona pełną świadomość, iż leki które sprzedawała tym osobom zawierały pseudoefedrynę. Oskarżona stwierdziła: „Pseudoefedryna to środek obkurczający naczynia krwionośne. Ja wiem, że pseudoefedryna jest prekursorem ujętym w ustawie o narkomanii” (k. 1531), a także „Na początku nie zdawałam sobie sprawy, że oni robią z tego narkotyki, ale później wiedziałam (...). Wiem, że pseudoefedryna jest prekursorem i że z tego robi się narkotyki” (k. 1660v). Sąd Okręgowy nie docenił znaczenia tych okoliczności, choć z wyjaśnień oskarżonej można wnioskować, że wiedziała o przestępczym wykorzystywaniu leków zawierających w swym składzie pseudoefedrynę.

Słusznie zatem wywodzi prokurator, że Sąd nie wykorzystał w pełni materiału dowodowego składającego się z treści złożonych wyjaśnień przez oskarżoną w toku prowadzonego śledztwa oraz zeznań świadków, którzy opisywali funkcjonowanie grupy przestępczej, zachowanie jej organizatorów, hierarchiczne podporządkowanie, czy podział zadań. Okoliczności wynikające z tych dowodów mają istotne znaczenie dla ustalenia podstaw i zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonej. Niewątpliwie, kwestie te wymagają dalszego szczegółowego badania w ramach powtórnego w

całości postępowania dowodowego przed Sądem I instancji.

Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wyroku winny wynikać z analizy materiału dowodowego ocenionego zgodnie z dyrektywami, o których mowa w art. 7 k.p.k. i znajdować w tym materiale rzeczywiste oparcie. Wnioskowanie o faktach, które są z tymi dowodami sprzeczne uzasadnia zarzut obrazy przepisów postępowania. Uchybienie tego rodzaju zachodzi wówczas, gdy Sąd I instancji nie przeprowadził w sprawie postępowania dowodowego dającego podstawę do wyczerpującego wyjaśnienia okoliczności faktycznych lub oparł wyrok na dowodach ocenionych w sposób dowolny.

W konsekwencji nie można zaakceptować stanowiska Sądu I instancji, gdyż okoliczności rzutujące na ustalenie winy i ocenę prawną zachowania oskarżonej w związku z zarzutem z art. 258 § 1 k.k. i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie zostały w sposób prawidłowy rozważone.

W tym stanie rzeczy zarówno podniesione zarzuty, jak i opartą na nich argumentację należy uznać za trafne. Podstawa faktyczna wyroku nie może być przyjęta przez sąd dowolnie, ale w całości kształcie dowodów przeprowadzonych w trakcie przewodu sądowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 sierpnia 2017 r., II AKa 251/17, LEX nr 2375041). Przepis art. 7 k.p.k. stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z

uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o sposobie rozstrzygnięcia określonej kwestii winno zatem opierać się na całokształcie materiału dowodowego i stanowić rezultat rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów prowadzi do sprzeczności ustaleń organu procesowego z treścią zebranego materiału dowodowego, a sprzeczność ta zachodzi w wypadku, gdy powstaje rozbieżność pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi organ procesowy na podstawie tego materiału. Do naruszenia wspomnianej zasady dochodzi m. in. w sytuacji, gdy Sąd dokonując oceny pomija określone dowody, ewentualnie dowody te poddaje ocenie, ale nie uwzględnia wynikających z tych dowodów okoliczności o istotnym znaczeniu w sprawie. Sąd winien poddać niezbędnej analizie wszystkie zgromadzone w sprawie dowody oraz wynikające z tych dowodów okoliczności, a następnie ocenić je pod kątem ich doniosłości dla rozstrzygnięcia w kwestii prawnej odpowiedzialności oskarżonego. Zadaniem Sądu powinno być obiektywne i bezstronne rozpoznanie sprawy z uwzględnieniem treści art. 366 § 1 k.p.k., który nakłada na Przewodniczącego składu orzekającego obowiązek wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a zatem tych, które z punktu widzenia rozstrzygnięcia kończącego postępowanie mają znaczenie zasadnicze. Okoliczności

istotne to przede wszystkim te, które wymienione są w treści przepisów art. 332 k.p.k. oraz art. 413 k.p.k. Przepis art. 366 § 1 k.p.k. pozostaje w ścisłej łączności ze statuującym zasadę prawdy art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nałożenie na organy procesowe powinności ujawnienia i włączenia do podstawy rozstrzygnięcia prawdziwych okoliczności faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1994 r., II KRN 120/94, Prokuratura i Prawo – wkł. 1995, Nr 1, poz. 10), a także z art. 167 § 1 k.p.k. w zakresie w jakim nakłada w procesie poznania prawdy obowiązek przeprowadzania dowodów zarówno wnioskowanych przez strony, jak i z urzędu.

Omówione uchybienia Sądu Okręgowego są wystarczające dla stwierdzenia wadliwości zaskarżonego wyroku i konieczności jego uchylenia celem ponownego rozpoznania sprawy w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Odnosząc się do kwestii materialnoprawnych dostrzec należy, że obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowania nieodpowiedniego przepisu, a także na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie podniesiony jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Naruszenie prawa materialnego polega bowiem na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić

<p>o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku lub naruszenia przepisów procesowych.</p> <p>W takim układzie procesowym uchybieniem pierwotnym, którego dotyczy zarzut z pkt 1 i 2 apelacji prokuratora, pozostaje obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia.</p> <p>Z uwagi na uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie podlegał ocenie zarzut rażącej niewspółmierności kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec uznania zasadności podniesionych zarzutów wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania okazał się zasadny. W sprawie niniejszej zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k., warunkujące wydanie wyroku kasatoryjnego. Reguła ne peius określona w art. 454 § 1 k.p.k. uniemożliwia sądowi odwoławczemu orzekanie reformatoryjne.</p>		

3.2.	<p><u>Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonej w części rozstrzygnięcia o karze.</u></p> <p>Rażąca niewspółmierność kary</p> <p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku (art. 4 i 7 k.p.k.)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie nie było podstaw do oceny zasadności zarzutu rażącej niewspółmierności kary.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie było podstaw do oceny zasadności tak sformułowanego wniosku.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	~~# art. 439 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
<p>Uwzględniając warunki dopuszczalności orzekania kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy wskazać należy, że punktem wyjścia jest ocena przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania nie tylko pod kątem potrzeby ponownego przeprowadzenia czynności dowodowych i pozadowodowych, ale także w aspekcie czy przeprowadzone postępowanie sądowe spełniło standard rzetelnego procesu.</p> <p>Względna przyczyna odwoławcza może również stanowić o naruszeniu prawa strony do rzetelnego procesu (postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2000 r., III KZ 85/00, postanowienie SN z dnia 5 marca 2019 r., IV Ko 8/19, nie publikowane). Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości może być zatem konsekwencją wadliwości przebiegu przewodu sądowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji z uwagi na naruszenie określonych przepisów procesowych. Na gruncie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. chodzi o potrzebę ponownego przeprowadzenia czynności w przewodzie sądowym z różnych przyczyn, zarówno dowodowych, jak i pozadowodowych (D. Świecki, Komentarz do kodeksu postępowania karnego).</p> <p>Należy przywołać stanowisko wyrażone w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 22 maja 2019 r. w sprawie I KZP 3/19, gdzie stwierdzono, iż konieczność przeprowadzenia na</p>	

<p>nowo przewodu w całości, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie drugie in fine k.p.k., jako powód uchylenia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w Sądzie pierwszej instancji.</p>		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p>Okoliczności omówione przy ocenie zasadności zarzutów apelacji wywiedzionej przez prokuratora.</p> <p>Przepis art. 454 § 1 k.p.k. zawiera reguły ne peius ograniczające odmienne orzekanie przez sąd odwoławczy co do istoty sprawy określone w art. 437 § 2 k.p.k. Wskazany przepis dotyczy wydawania wyroków przez Sąd II instancji i związany jest z uwzględnieniem apelacji wniesionej wyłącznie na niekorzyść oskarżonego. Reguła przewidziana w art. 454 § 1 k.p.k. nie ogranicza sądu</p>		

odwoławczego w zakresie kontroli instancyjnej, natomiast zawęża pole orzekania wyłączając możliwość reformatoryjnego orzekania w wypadku uznania apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego za zasadną. Uznanie zasadności zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora skutkuje uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powtórzy postępowanie dowodowe w całości, eliminując błędy i uchybienia zaistniałe w toku dotychczasowego postępowania oraz należycie wyjaśniając, a następnie wszechstronnie rozważając wszystkie istotne okoliczności o charakterze faktycznym i prawnym stosownie do tego, o czym była mowa w uzasadnieniu.

W sprawie niniejszej zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo w całości przewodu sądowego, a w jego ramach powtórzenia wszystkich zasadniczych dowodów, dokonania ich ponownej analizy i oceny z uwzględnieniem kryteriów, o których mowa w art. 7 k.p.k. Należy zatem ponownie przesłuchać oskarżoną, o ile nie skorzysta z prawa odmowy składania wyjaśnień oraz świadków E, J., E. Ł., a także podjąć próbę wezwania na rozprawę świadków O. P., M. L., Y. L., S. D., Y. S., V. T., R. M., R. P.. Co do pozostałych dowodów – w zależności od

stanowisk procesowych stron – Sąd pierwszej instancji może poprzestać na ich ujawnieniu w trybie art. 405 § 2 k.p.k. w zw. z art. 442 § 2 k.p.k. W miarę potrzeby Sąd Okręgowy dopuści też inne dowody, których konieczność przeprowadzenia wyłoni się w toku rozprawy.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego - w razie pozytywnych ustaleń w kwestii sprawstwa i zawinienia – należy dokonać oceny prawnej zachowania oskarżonej na gruncie art. 258 § 1 k.k., art. 53 ust. 2 i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W odniesieniu do badanych w niniejszej sprawie zagadnień należy mieć na uwadze warunki przypisania sprawcy odpowiedzialności za działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, o czym była mowa w niniejszym uzasadnieniu. W tym aspekcie pomocne może okazać się również stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie zaprezentowane w wyroku z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie II AKa 269/18 (Legalis). Odnosząc się z kolei do kwestii nielegalnego obrotu prekursorami należy mieć na uwadze, że odpowiedzialności z art. 61 cytowanej ustawy podlega sprawca, który ogranicza się do nabycia prekursora bez względu na cel takiego nabycia. Kiedy jednak nabycie to jest połączone z jego wykorzystaniem w produkcji substancji psychotropowej, o czym sprawca wie i ma świadomość, że prekursor ten będzie w niej wykorzystany, to ponosi odpowiedzialność za przestępstwo z art. 53 cytowanej ustawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2015 r., II AKa 213/15). Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego świadomość, że

osoby które kupują prekursory planują produkcję metamfetaminy, mają zainstalowane urządzenia, zabezpieczone miejsce jej prowadzenia, zajmują się sprzedażą narkotyków – dawałaby podstawę do ustalenia, że wprowadzając do obrotu prekursor sprawca pomaga konkretnym osobom w wytwarzaniu metamfetaminy (postanowienie z dnia 25 października 2018 r., II KK 388/18).

W oparciu o tak zgromadzony i należycie ujawniony materiał dowodowy, oceniony stosownie do wskazań wynikających z art. 4, 7 w zw. z art. 410 k.p.k., z uwzględnieniem uwag poczynionych w uzasadnieniu, jak też rozważeniem pozostałych twierdzeń podniesionych w wywiedzionych środkach odwoławczych. Sąd I instancji winien przeprowadzić wnikliwą, bezstronną, logiczną i wszechstronną analizę zebranych dowodów uwzględniając wynikające z tych dowodów okoliczności. O ile zajdzie konieczność sporządzenia uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy zadba o to, by spełniało ono wymogi określone w art. 424 k.p.k. w zw. z art. 99a § 1 k.p.k., dając możliwość dokonania pełnej, merytorycznej kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz oceny prawidłowości toku rozumowania Sądu, które doprowadziło do określonych ustaleń i wniosków. Należy zwrócić uwagę tak na dowody obciążające, jak i odciążające unikając ocen, które cechuje dowolność odzwierciedlająca błędy natury faktycznej lub logicznej. Dopiero ponowne przeprowadzenie wszystkich istotnych w sprawie dowodów, a także ich kompleksowa i wnikliwa analiza z uwzględnieniem wynikających z tych dowodów

okoliczności pozwoli Sądowi I instancji wypracować przekonanie co do faktycznej podstawy rozstrzygnięcia i w konsekwencji umożliwi trafne rozstrzygnięcie.	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Brak podstaw prawnych do orzekania o kosztach procesu wobec treści wydanego wyroku.

7. PODPISY
SSA Wojciech Zaręba SSA Jacek Michalski SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana